

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 674/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti REA-S s. r. o., Mostárenská 9, Brezno, zastúpenej advokátkou JUDr. Lenkou Maďarovou, Sládkovičova 6, Žilina, pre namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 23 K 43/2016-902 z 20. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti REA-S s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. októbra 2017 sa obchodná spoločnosť REA-S s. r. o., Mostárenská 9, Brezno (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 K 43/2016-902 z 20. septembra 2017 a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a prikázal okresnému súdu, aby požiadal správcu konkurznej podstaty úpadcu – obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „správca“ a „úpadca“), o bezodkladné zvolanie ďalšej schôdze veriteľov. Sťažovateľka zároveň požiadala, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka je ako veriteľka účastníčkou konkurzného konania vedeného na majetok úpadcu, vyhláseného uznesením okresného súdu sp. zn. 23 K 43/2013 z 27. apríla 2017, a disponuje oprávnením hlasovať na schôdzi veriteľov. Právnym dôvodom pohľadávky sťažovateľky v sume 203 627,51 € prihlásenej pod č. 263 je „zmluva o kontokorentnom úvere č. 035/03/052 zo dňa 18. 12. 2003 a zmluva o odplatnom postúpení pohľadávky č. 358/ZoOPP/2016/CWRSK zo dňa 05. 04. 2016“ a pohľadávky v sume 133 259,52 € prihlásenej pod č. 264 je „zmluva o kontokorentnom úvere č. 1549/2007/UZ zo dňa 09. 10. 2007 a zmluva o odplatnom postúpení pohľadávky č. 3/7703/2016 zo dňa 11. 02. 2016“.

3. Dňa 11. septembra 2017 sa konala prvá schôdza veriteľov, po otvorení ktorej (bod 1 zápisnice o priebehu prvej schôdze veriteľov – ďalej len „zápisnica“) sa veriteľ – Slovenská republika – Daňový úrad Trnava (ďalej len „daňový úrad“) dožadoval, aby správca ako predseda schôdze veriteľov uviedol, ktorý veriteľ je prítomný na schôdzi a koľko má hlasov, čomu správca vyhovel. Proti tomu, že správca veriteľovi – [REDAKOVANÉ]

4. Návrhom doručeným okresnému súdu 13. septembra 2017 sa sťažovateľka domáhala zrušenia „uznesenia por. č. 1 prijatého v bode 3 Rozhodovanie o výmene správcu na prvej schôdzi veriteľov...“, zrušenia „uznesenia por. č. 2, prijatého v bode 3 Rozhodovanie o výmene správcu na prvej schôdzi veriteľov...“, pozastavenia účinkov „uznesenia por. č. 2, prijatého v bode 3. Rozhodovanie o výmene správcu na prvej schôdzi veriteľov...“, ako aj nariadenia správcovi, aby bezodkladne zvolal schôdzu veriteľov, na ktorej talianskej banke prizná hlasovacie práva vo výške 1 013 412 hlasov. Svoj návrh sťažovateľka odôvodnila tým, že 31. augusta 2017 jej správca doručil zoznam pohľadávok úpadcu, podľa ktorého „je pohľadávka veriteľa [REDAKOVANÉ] správcom zistená v celom prihlásenom rozsahu, tzn. v celkovej výške 1.013.412,86 EUR, s poradím na uspokojenie „E“, právny dôvod: Zmluva o financovaní zo dňa 09. 11. 2009, zistené zabezpečovacie právo: záložné právo, druhé v poradí, na základe Záložnej zmluvy zo dňa 16. 11. 2009 a Záložnej zmluvy zo dňa 04. 06. 2013 na majetok tretej osoby: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Ide o nehnuteľnosti, zapísané na [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ], okres a obec [REDAKOVANÉ]... Nakoľko zoznam veriteľov, z ktorého vychádzal správca na účely hlasovania na prvej schôdzi veriteľov dňa 11. 09. 2017 nie je v súlade so zoznamom pohľadávok, ktorý nám zaslal správca na našu žiadosť, vzniesli sme proti hlasovaniu a proti prijatým uzneseniam, o ktorých mal právo hlasovať aj veriteľ [REDAKOVANÉ], námietky. Uplatnené námietky smerujú proti nepriznaniu hlasovacích práv veriteľovi [REDAKOVANÉ] vo výške 1.013.412,86 EUR, týkajúcich sa najmä bodu 3. Rozhodovanie o výmene správcu Zápisnice o priebehu prvej schôdze veriteľov zo dňa 11. 09. 2017.“.

5. Napadnutým uznesením okresný súd návrh sťažovateľky ako nedôvodný zamietol.

6. Sťažovateľka opakujúc identické argumenty, aké uplatnila na prvej schôdzi veriteľov, v sťažnosti namieta, že napadnuté uznesenie okresného súdu je „nesprávne, nedostatočne odôvodnené, s formalistickým výkladom inštitútu podriadenosti bez skutkovej súvzťažnosti na existujúci stav, čoho dôsledkom je poškodenie práv najväčších veriteľov – našej spoločnosti a talianskej banky“. Podľa jej názoru „otázku spriaznenosti/podriadenosti je potrebné skúmať s prihliadnutím na všetky okolnosti a dôsledky, nie ju aplikovať formalisticky bez vzájomných súvzťahov majúcich vplyv na priznanie tohto poradia

uspokojenia pohľadávky“. Okresný súd tak „bez ďalšieho formalistický priznal veriteľovi [REDACTED] postavenie podriadeného veriteľa, ktorý nemá právo hlasovať na 1. schôdzi veriteľov, a teda nemá právo ovplyvniť rozhodovanie o výmene správcu. Týmto rozhodnutím porušovateľ zákona porušil aj práva našej spoločnosti ako druhého najväčšieho veriteľa, ktorý by spolu s veriteľom [REDACTED] výrazne ovplyvnil rozhodovanie o výmene správcu... Pre najväčších veriteľov je zásadnou skutočnosť, kto vykonáva funkciu správcu, nakoľko výber správcu má vplyv na následné výdavky konkurzu – pohľadávky proti podstate, ktorými správca zaťažuje príslušnú konkurznú podstatu, čo má následne významný vplyv na výšku výťažku pre veriteľov a s tým spojené ústavné právo vlastniť majetok (uspokojiť svoju pohľadávku v čo najvyššej miere s vynaložením čo najnižších nákladov).“. Sťažovateľka tvrdí, že celé konanie prvej schôdze veriteľov bolo „účelové v snahe niektorých veriteľov dosadiť si do konkurzu správcu, ktorý zvýhodní týchto veriteľov pred inými veriteľmi, a to najmä pred veriteľom [REDACTED] a našou spoločnosťou, ktorí sme nemali záujem podporiť ich správcu“, čo má preukazovať aj list právnej zástupkyne veriteľa – obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED], z 8. septembra 2017, ktorým upozornila správcu na „zrejmu nesprávnosť v písaní“, keďže podriadenosť pohľadávky talianskej banky vyplýva z § 95 ods. 3 v spojení s § 9 ods. 1 písm. e) a § 9 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), a preto podľa § 35 ods. 4 zákona o konkurze nie je oprávnená hlasovať na schôdzi veriteľov a nemá ani právo byť volená do veriteľského výboru; týmto listom bol správca zároveň požiadaný o vykonanie opravy, pretože v opačnom prípade môže byť sankcionovaný „z dôvodu zodpovednosti za škodu vo vzťahu k ostatným konkurzným veriteľom úpadcu, v prípade, že by bol veriteľ [REDACTED] uspokojený v akomkoľvek inom poradí ako v poradí podriadeného veriteľa“. Na základe uvedeného je sťažovateľka presvedčená, že jedine ústavný súd „je spôsobilým orgánom zvrátiť nezákonnosť a právnu neistotu“ založenú napadnutým uznesením okresného súdu.

II.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

10. Právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní možno vyvodit' z čl. 142 ods. 1 ústavy. Ústava prostredníctvom blanketovej normy obsiahnutej v čl. 143 ods. 2 odkazuje na zákon, ktorý okrem iného podrobne upraví pôsobnosť súdov a konanie pred nimi. Za zákon vydaný na základe blanketovej normy obsiahnutej v čl. 143 ods. 2 ústavy nepochybne možno považovať aj zákon o konkurze, ktorý v rámci druhej časti nazvanej „Konkurz“ prostredníctvom § 41 upravuje ingerenciu všeobecného súdu počas konkurzného konania vykonávaním dohľadu nad činnosťou správcu tým spôsobom, že pri výkone dohľadu je oprávnený požadovať od správcu vysvetlenia alebo správy o priebehu konkurzného konania, ktoré je správca povinný všeobecnému súdu v určenej lehote poskytnúť, a zároveň prostredníctvom § 42 ukladá všeobecnému súdu aj bez návrhu odvolať správcu, ak opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené týmto zákonom alebo osobitným predpisom alebo mu vo výkone funkcie bráni zákonná prekážka.

11. Podľa § 35 ods. 8 zákona o konkurze každý veriteľ oprávnený na schôdzi veriteľov hlasovať sa môže do piatich dní od skončenia schôdze veriteľov domáhať, aby súd zrušil uznesenie schôdze veriteľov, ak uplatnil na schôdzi veriteľov do zápisnice odôvodnenú námietku rozporu prijatého uznesenia so zákonom; uznesenie možno napadnúť len dôvodmi uvedenými v námietke. Ak je uznesenie schôdze veriteľov v rozpore

so zákonom, súd uznesenie schôdze veriteľov do siedmich dní od doručenia návrhu zruší, inak návrh na jeho zrušenie v rovnakej lehote zamietne. Do rozhodnutia vo veci môže súd aj bez návrhu účinky uznesenia schôdze veriteľov pozastaviť.

12. Podstatou sťažostnej argumentácie je tvrdenie sťažovateľky, že zamietnutím jej návrhov (bod 4) okresným súdom, ktorý neuznal opodstatnenosť jej námietok týkajúcich sa nezákonného hlasovania veriteľov na prvej schôdzi veriteľov, došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

13. Vychádzajúc z uvedeného bude úlohou ústavného súdu posúdiť, či okresný súd preskúmal námietky sťažovateľky vznesené na prvej schôdzi veriteľov ústavne udržateľným spôsobom, resp. vyhodnotiť, či okresný súd svoj právny názor ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárny. Pritom však nemôže prihliadať na dôvody, ktoré sťažovateľka v rámci námietok vznesených na prvej schôdzi veriteľov neuplatnila, ale urobila tak až v návrhu podanom okresnému súdu, resp. v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

14. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že aj v danom prípade okresný súd vyzval správcu na vyjadrenie, z akého dôvodu bola talianska banka označená ako podriadený veriteľ a nebolo jej umožnené hlasovať na prvej schôdzi veriteľov, hoci ňou prihlásená pohľadávka bola v zozname pohľadávok zistená v celom prihlásenom rozsahu s poradím na uspokojenie „E“, na čo správca reagoval takto:

«Príčinou toho, že veriteľ... nemá právo hlasovať na schôdzi veriteľov ani právo byť volený do veriteľského výboru je skutočnosť, že tento veriteľ bol v minulosti spoločníkom úpadcu a teda ide o osobu, ktorá v minulosti bola spriaznená s úpadcom podľa § 9 ods. 1 písm. b) a ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z.

V dôsledku uvedenej skutočnosti sa pohľadávka tohto veriteľa uspokojí „... tak isto ako podriadená pohľadávka...“, resp. uspokojí sa tak isto ako podriadená pohľadávka bez ohľadu na jej prihlásené, uznané či zistené poradie... Zákonným a teda právnym následkom

skutočnosti, že sa pohľadávka veriteľa má uspokojiť tak isto ako podriadená pohľadávka, je skutočnosť, že tento veriteľ „... nemá právo hlasovať na schôdzi veriteľov ani právo byť volený do veriteľského výboru“.

Pohľadávka veriteľa bola zistená v rovnakom rozsahu, v akom bola prihlásená, vrátane poradia pohľadávky. Totiž na popretie pohľadávky čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva nebol zákonný dôvod. Rovnako nebol zákonný dôvod ani na popretie poradia pohľadávky, pretože veriteľ v čase, keď si svoju pohľadávku do konkurzu vyhlásenom na majetok úpadcu prihlásil, už nebol osobou spriaznenou s úpadcom podľa § 9 zákona č. 7/2005 Z. z. To je dôvod, pre ktorý je poradie pohľadávky veriteľa uvedené v zozname pohľadávok, a teda zistené poradie pohľadávky, rovnaké ako poradie pohľadávky, ktoré veriteľ uviedol vo svojej prihláške. Pohľadávku veriteľa by bol správca poprel čo do poradia v prípade, keď by si ju (veriteľ) bol prihlásil ako pohľadávku inú (E), napriek tomu, že by aj dnes bol preukázateľne osobou spriaznenou s úpadcom. Na výsledok by to ale nemalo žiadny vplyv, pretože jeho pohľadávka by sa aj v takom prípade, resp. o to viac uspokojila tak isto ako podriadená pohľadávka a práve preto, resp. o to viac by tento veriteľ podľa § 35 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. nemal právo hlasovať na schôdzi veriteľov ani právo byť volený do veriteľského výboru.»

15. Okresný súd následne „po preštudovaní... návrhov a podaní veriteľov, správcu a zápisnice z prvej schôdze veriteľov prišiel k záveru, že námietka veriteľa [REDAKOVANÉ] je neodôvodnená, nakoľko sa predmetná pohľadávka veriteľa [REDAKOVANÉ] považuje za podriadenú a tento veriteľ teda nie je oprávnený v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení vykonávať hlasovacie práva na schôdzi veriteľov. Súd považuje postup správcu za správny, keď veriteľovi [REDAKOVANÉ] nepriznal hlasovacie práva a iné práva spojené s pohľadávkou, nakoľko tento bol v období od 20. 11. 2009 do 16. 07. 2013 spoločníkom úpadcu s výškou splateného vkladu 2.108.000 eur z celkovej sumy zapísaného základného imania vo výške 8.431.709 eur, teda mal kvalifikovanú účasť (viac ako 5 %) v spoločnosti úpadcu, a to aj po zavedení inštitútu podriadenosti do zákona 7/2005 Z. z. od 01. 01. 2012.“.

16. Sťažovateľka ústavnému súdu v prílohe sťažnosti predložila aj kópiu zápisnice (bod 2) a dokument označený ako „Zoznam spriaznených osôb [REDACTED]“, ktorý bol notársky overený 12. júla 2017 a ktorým úpadca deklaroval, že takouto osobou je (okrem iných) aj talianska banka ako jeho „bývalý spoločník“.

17. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poznamenáva, že okrem zoznamu pohľadávok, ktorý tvorí súčasť správcovského spisu, správca vedie osobitnú evidenčnú pomôcku o veriteľoch prihlásených pohľadávok a o ich hlasovacích právach s vyznačením tých veriteľov, ktorí sú spriaznenými osobami s dlžníkom podľa § 9 zákona o konkurze. Z hľadiska možnosti byť členom veriteľského výboru v konkurznom konaní a práva hlasovať na schôdzi veriteľov je povinnosťou správcu zistiť, či v konkurznom konaní ide o spriaznené pohľadávky.

18. Skutočnosť, že pred konaním prvej schôdze veriteľov alebo počas jej priebehu niektorí veritelia prejavili svoju procesnú aktivitu tým, že požiadali správcu o preskúmanie prihlásenej pohľadávky talianskej banky z hľadiska jej spriaznenosti s úpadcom v zmysle § 9 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, resp. na takúto spriaznenosť správcu upozornili, nesvedčí o účelovosti ich konania majúceho za následok zvýhodnenie týchto veriteľov pred inými veriteľmi. Keďže postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (v danom prípade zákonom o konkurze) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, IV. ÚS 11/2011, I. ÚS 431/2011), ústavný súd považuje za dôvodné prisvedčiť hodnoteniam, faktickým a právnym záverom okresného súdu prezentovaným v odôvodnení napadnutého uznesenia. Je totiž vecou všeobecného súdu, ktorú normu z právneho poriadku v konkrétnom prípade aplikuje a ako ju interpretuje, pretože pri svojom rozhodovaní vychádza zo zákonnej úpravy.

19. Ústavný súd konštatuje, že pri hodnotení postupu uplatneného okresným súdom vychádzal z celkového charakteru a konštrukcie konkurzného konania zakotveného v zákone o konkurze, z ktorých nepochybne vyplýva, že nielen zodpovednosť za jeho priebeh, ale aj dosiahnutie cieľa konkurzného konania je rozdelená medzi veriteľské orgány, správcu a všeobecný súd.

20. Zákon č. 348/2011 Z. z., ktorým sa mení a doplňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „novela“) nadobudol účinnosť 1. januára 2012 okrem článku I bodov 4, 7 a 9, ktoré nadobudli účinnosť 1. januára 2013. Z dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že jej účelom bolo „obmedziť spriazneným veriteľom vykonávať hlasovacie práva v konkurze a podriaďiť ich uspokojenie ostatným veriteľom. Vid' najmä § 35 ods. 4 a § 95 návrhu zákona... Ide o zásadnú zmenu oproti doterajšej právnej úprave. Podľa teraz platného právneho stavu, právo hlasovať na schôdzi veriteľov a tým ovplyvňovať priebeh konkurzu majú veritelia, ktorí sú spriaznení, resp. v minulosti boli spriaznení s úpadcom, vrátane akcionárov ako aj členov predstavenstva. Tieto osoby však z pravidla nesú zodpovednosť za úpadok dlžníka. Okrem toho v chovaní týchto veriteľov sa spravidla neprejavuje záujem na legitímnom ciele dosiahnuť pre veriteľov čo najvyššiu mieru uspokojenia ich pohľadávok, ale záujem zachovať status quo v právnych vzťahoch tak ako boli založené tieto právne vzťahy pred vyhlásením konkurzu, vrátane nespochybňovania akýchkoľvek úkonov vykonaných pred vyhlásením konkurzu, z ktorých z pravidla profitovali. Vzhľadom na tieto skutočnosti obdobne ako je tomu aj v zahraničných právnych úpravách sa navrhuje týmto veriteľom odňať hlasovacie právo. K vymedzeniu okruhu týchto osôb vid' znenie bodu 64“.

21. Preskúmaním napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd nezistil existenciu skutočností nasvedčujúcich tomu, že ho bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. A keďže okresný súd napadnuté uznesenie ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, pričom postupoval v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou, ústavný súd dospel k záveru, že ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné, resp. neudržateľné.

22. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94,

II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde.

23. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením okresného súdu neexistuje príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia porušenia uvedených práv po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka síce v petite sťažnosti navrhla vysloviť ich porušenie napadnutým uznesením okresného súdu, avšak toto v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v texte sťažnosti žiadnym spôsobom nešpecifikovala a ani žiadnym spôsobom nepreukázala. Ústavný súd preto dospel k záveru, že ak porušenie označených práv sťažovateľka spája s tvrdeným zásahom do jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý však nezistil, je nutné sťažnosť aj vo zvyšnej časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2017